

A LES MATINADES

En una selva molt llunyana, verda com la mare naturalesa mateixa, plena de vida i misteri, hi habitava el grup dels elefants i el dels micos. Entre aquests dos grups hi havia una enorme tensió, i, per aquesta raó, van dividir el terreny en dos sectors, pactant d'aquesta manera que respectarien els seus territoris, jurant no creuar els límits per cap raó ni excusa barata.

Però, com tot en aquesta vida, res dura per sempre. Els micos van ser els primers a ser infidels al jurament quan, desgraciadament, a causa del canvi climàtic, els arbres que produïen el fruit del qual s'alimentaven es van començar a assecar com panses, fent que els alts productors no poguessin donar res de si. Els pobres animalons a poc a poc anaven morint de fam, però no van voler explicar aquest greu assumpte als elefants per no quedar malament davant d'ells, per pur orgull. Al contrari, a les negres i humides nits, quan l'aire a la selva era més dens i els únics que es bellugaven eren les bestioletes nocturnes acompanyades pel suau vent, els micos travessaven els límits per agafar els sucosos fruits als gegantins mamífers.

Passaren dies, fins i tot setmanes, i els micos encara els prenien les fruites exòtiques als elefants. Però el que no sabien és que els elefants podien tenir un cervell de la mida d'un pèsol, però de rucs no en tenien ni un pèl.

Quan es van assabentar dels robatoris d'aquells traïdors, enfurits, van decidir venjar-se. A causa dels efectes del canvi climàtic, el sol aclaparador els va assecar tota la fresca i cristal·lina aigua de tot arreu: del llac, del riu i de la bassa. Van aprofitar aquesta excusa per, cada alba, quan la lluna moria juntament amb les estrelles i el taronja sol començava a pintar el cel de colors càlids, travessar els límits i absorbir amb les seves llargues trompes tota l'aigua possible dels micos.

Així van estar dies, fins i tot setmanes, fins que un dia els micos se'n van assabentar i es van rebel·lar:

—Per què ens robeu tota l'aigua? —exclamaven aquests.

—Per què ens robeu les fruites? —exclamaven els elefants.

Després d'una bona estona escopint paraules doloroses, va venir el savi mussol, que a causa dels crits s'havia despertat. Aquest, que sempre a la nit observava però sempre callava, era conscient i testimoni de tot el que es produïa a les matinades entre aquests dos bàndols enfrontats, i va decidir treure a la llum tota la veritat:

—No sabeu parlar de les coses i unir-vos tots junts? Al cap i a la fi, tots som animals! Som l'únic que tenim, a nosaltres mateixos!

Va ser en aquell moment que els elefants i els micos es van adonar que sense comunicar-se ni demanar ajuda no arribarien enlloc, ja que la comunicació és bàsica i necessària sempre, per sobre de l'orgull, per sobre de l'ego, per sobre de qualsevol cosa.

Autor/a: Nit – Escola La Salle, de Girona

